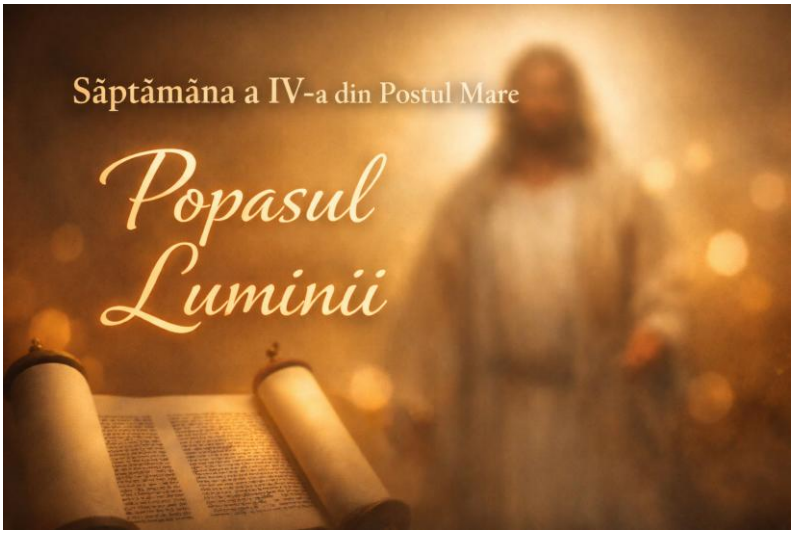
Săptămâna a IV-a din Postul Mare

Popasul Luminii

În această a patra săptămână a Postului Mare, ne oprim la **Popasul Luminii**. Dacă adevărul ne-a deschis inima, lumina ne deschide ochii. În Biblie, lumina nu este doar un fenomen fizic, ci semnul prezenței lui Dumnezeu. Ea înseamnă revelație, discernământ, viață.

De la lumina creației („Să fie lumină!" – Gen 1,3) până la lumina Învierii, istoria mântuirii este o istorie a *ieșirii din întuneric*. Termenul ebraic *'or* desemnează lumina care face posibilă vederea și orientarea; în Noul Testament, *phōs* capătă o densitate cristologică: „Eu sunt Lumina lumii" (In 8,12). Lumina lui Dumnezeu nu expune pentru a rușina, ci pentru a reda vederea. Ea dezvăluie adevărul inimii, dar împreună cu el oferă și puterea de a vedea altfel. În Cristos, lumina nu mai este doar un simbol, ci o Persoană care ne caută în orbirea noastră.

Această săptămână ne invită să ieșim din zonele de penumbră, din compromisuri și autosuficiențe, pentru a primi o vedere nouă. Lumina nu este meritul nostru; este dar.

Duminica a IV-a din Postul Mare – Ioan 9,1–41

Lumina care se naște în întuneric

Un om orb din naștere stă la marginea drumului. Nu știe cum arată cerul, nu cunoaște culoarea grâului, nu a văzut niciodată chipul mamei sale. Întunericul nu este pentru el o experiență trecătoare, ci condiția însăși a existenței. Și totuși, Evanghelia nu începe cu el, ci cu privirea lui Isus asupra lui. „Trecând, Isus a văzut un om orb din naștere." Înainte ca omul să vadă, el este văzut. Înainte ca el să ceară, Dumnezeu îl caută. Așa începe lumina: printr-o privire care nu ocolește suferința.

Discipolii întreabă: „Cine a păcătuit?” Caută o cauză, o vină, o explicație liniștitoare. Este reflexul nostru vechi: să legăm suferința de culpă. Dar Isus rupe lanțul acestei teologii a retribuției: „Nici el, nici părinții lui.” Nu trecutul explică totul. „Ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.”Orbirea devine loc al revelației. Întunericul nu este ultimul cuvânt.

Isus face tină din pământ și salivă. Gest straniu, aproape umil. Evanghelia ne trimite înapoi la începuturi: „Domnul Dumnezeu a modelat pe om din țărâna pământului” (Gen 2,7). În fața noastră nu este doar o vindecare, ci o re-creație. Dumnezeu modelează din nou ochii omului. Lumina nu este adăugată din exterior; ea este dăruită ca început nou. Apoi îl trimite la scăldătoarea Siloam. Ioan traduce: „care înseamnă Trimis.” Orbirea se vindecă prin ascultare față de Cel Trimis. Omul merge fără să vadă, purtând pe pleoape țărâna atingerii divine. Merge în ascultare și se întoarce văzând. Între cele două momente stă un act de încredere.

Dar adevărata dramă abia începe. Pentru că lumina fizică trezește un conflict spiritual. Vecinii se îndoiesc. Fariseii interoghează. Autoritățile cercetează. În jurul omului care vede se adună cei care refuză să vadă. Și totuși, în el se produce o altă luminare, mai profundă. La început spune: „Omul numit Isus.” Apoi: „Este profet.” Mai târziu: „De la Dumnezeu vine.” În cele din urmă, când Isus îl întâlnește din nou și îi dezvăluie identitatea Sa, el rostește: „Cred, Doamne!” și se închină. De la informație la adorare. De la vedere la credință.

În schimb, cei care erau convinși că văd rămân în întuneric. Orbirea cea mai grea nu este lipsa ochilor, ci închiderea inimii. Este autosuficiența religioasă care nu mai are nevoie de lumină. „Pentru judecată am venit în lume”, spune Isus. Nu o judecată care condamnă, ci una care separă adevărul de iluzie. Lumina obligă la poziționare. Cine recunoaște că nu vede, primește vedere. Cine se declară deja luminat rămâne în noapte. Orbirea noastră nu este doar ignoranță; este frica de a fi transformați. Lumina lui Cristos nu ne informează, ne schimbă. Ea scoate la iveală, dar pentru a vindeca.

Și poate că cel mai tulburător detaliu este acesta: Isus îl caută din nou pe omul vindecat după ce este alungat. Lumina nu abandonează pe cel care suferă pentru adevăr. Excluderea devine spațiu al întâlnirii mai adânci. Acolo unde comunitatea închide uși, Cristos deschide cerul.

În această Duminică a Luminii, suntem invitați să ne lăsăm atinși de tina Lui. Să acceptăm că nu vedem totul. Să mergem la Siloam – la locul ascultării, al Botezului, al încrederii. Și poate că la finalul drumului vom putea spune, cu simplitatea celui vindecat: Eram orb.
Și acum văd. Iar lumina care ni s-a dăruit nu este a noastră, ci a Lui, Lumina lumii.

Să medităm cu…

Papa Benedict al XVI-lea
„A crede înseamnă a primi lumina care vine de la Dumnezeu și a permite acestei lumini să transforme viața.” — *Spe salvi*, nr. 3 (2007)

Sfântul Ioan Paul al II-lea
„Cristos revelează pe deplin omul omului însuși.” — *Redemptor hominis*, nr. 10 (1979)

Papa Francisc
„A-l întâlni pe Isus înseamnă a permite luminii Sale să pătrundă în întunericul nostru.” — Audiență generală (catehеză despre Ioan 9)

Popas interior

Ce zone din viața mea rămân în întuneric?
Unde mă prefac că văd, dar evit lumina?
Ce pas concret de ascultare sunt chemată să fac?

La finalul zilei… scriu ce am văzut altfel.

LUNI – Ioan 4,43–54

Cuvântul care ține viața

Evanghelia ne poartă din nou la Cana. Acolo unde apa a devenit vin, acum un cuvânt devine viață. Nu întâmplător Ioan precizează că acesta este „al doilea semn”. Semnele nu sunt spectacole, ci revelații progresive

Un funcționar regal vine la El. Este un om al puterii, obișnuit să dea ordine și să fie ascultat. Dar în fața bolii fiului său devine simplu tată. Durerea îi dezarmează rangul. Străbate drumul până la Isus purtând în inimă o singură cerere: viață.

„Doamne, coboară înainte să moară copilul meu.”

El cere prezență. Cere apropiere. Cere intervenție vizibilă. Vrea ca Isus să meargă cu el, să intre în casă, să atingă trupul bolnav. Dar Isus nu coboară. Nu Se deplasează. Nu face niciun gest exterior. Rostește doar atât: „Mergi, fiul tău trăiește.”

Totul se sprijină pe un cuvânt.

În acel moment, credința tatălui trece printr-o purificare. Dacă ar fi insistat pentru semn, ar fi rămas la nivelul miraculosului. Dar el alege să creadă cuvântul. Textul spune simplu: „Omul a crezut cuvântul pe care i l-a spus Isus și a plecat.” Nu există dramatism. Nu există ezitare descrisă. Doar un act interior decisiv.

Drumul întoarcerii devine spațiu al credinței. Între promisiune și confirmare se întinde noaptea încrederii. Pe acel drum, nimic nu este încă vizibil schimbat. Copilul este departe. Situația pare aceeași. Singurul lucru nou este cuvântul primit.

Și totuși, când slujitorii îl întâlnesc și îi spun că fiul trăiește, el întreabă ceasul. Și află că vindecarea s-a petrecut exact în momentul în care Isus a rostit: „Fiul tău trăiește.” Cuvântul nu a avut nevoie de prezență fizică. Nu a avut nevoie de contact. A fost suficientă rostirea.

În această pagină evanghelică se revelează taina Logosului: Cuvântul lui Dumnezeu nu informează, ci creează. Așa cum la început Dumnezeu a spus și lumea a luat ființă, tot așa aici Isus spune și viața revine. Distanța nu este un obstacol pentru Cel care este Viața.

Dar minunea nu se oprește la vindecare. „A crezut el și toată casa lui." Credința personală devine izvor pentru comunitate. Tatăl care a mers pe cuvânt aduce întreaga casă la lumină.

Poate că aceasta este chemarea acestei zile: să învățăm să trăim sprijinindu-ne pe cuvânt, chiar când nu vedem încă împlinirea. Să acceptăm că Dumnezeu nu coboară mereu după așteptările noastre, dar lucrează exact în ceasul Său. Să înțelegem că uneori maturizarea credinței se face în absență, în tăcere, în drum.

Există situații în care Îi spunem: „Doamne, vino." Iar El ne răspunde: „Mergi." Și între aceste două verbe se naște credința adevărată. A crede înseamnă a pleca pe drumul întoarcerii doar cu promisiunea Lui în inimă. Și a descoperi, poate mai târziu, că viața a început să înflorească exact în ceasul în care am ales să credem.

Să medităm cu…

Papa Benedict al XVI-lea

„Credința creștină nu este rezultatul unei idei etice sau al unei decizii morale, ci întâlnirea cu un eveniment, cu o Persoană." — *Deus caritas est*, nr. 1 (2005)

Papa Benedict al XVI-lea

„A crede înseamnă a sta pe Cuvântul lui Dumnezeu, chiar și atunci când nu vedem." — Omilie, 24 aprilie 2005 (începutul pontificatului)

Sfântul Ioan Paul al II-lea

„Credința este o adeziune totală a omului la Dumnezeu care Se revelează." — *Fides et ratio*, nr. 13 (1998)

Popas interior

Unde am nevoie să cred fără dovadă?
Ce cuvânt al Domnului sunt chemată să iau cu mine astăzi?

La finalul zilei… scriu unde am ales să merg ...

MARȚI – Ioan 5,1–3.5–16

Ridică-te!

Textul evanghelic începe lângă o scăldătoare, într-un loc al așteptării. Mulțime de bolnavi: orbi, șchiopi, paralitici. Oameni care trăiesc între speranță și resemnare. În mijlocul lor, un om bolnav de treizeci și opt de ani. O viață aproape întreagă consumată în neputință.

Isus îl vede pe orb. Nu este un anonim în mulțime. Este văzut. Și această privire schimbă deja ceva. Întrebarea pe care i-o adresează pare neașteptată: „Vrei să te faci sănătos?”

După atâția ani, întrebarea pare inutilă. Și totuși, ea atinge un punct adânc. Uneori ne-am obișnuit cu paraliziile noastre. Le-am integrat în identitate. Ele ne explică eșecurile, ne justifică stagnările, ne oferă o formă de siguranță. A fi vindecat înseamnă a intra din nou în responsabilitate.

Omul nu răspunde direct. Spune: „Nu am pe nimeni.” Este drama abandonului, dar și a dependenței. El așteaptă ca altcineva să-l arunce în apă. Așteaptă condiții perfecte. Așteaptă momentul potrivit. Și timpul trece.

Isus nu mișcă apa. Nu creează spectacol. Nu așteaptă tulburarea apei. Rostește un cuvânt: „Ridică-te, ia-ți patul și umblă.” Cuvântul nu doar poruncește, ci dă puterea de a împlini porunca. Harul nu anulează libertatea, o trezește. În clipa aceea, omul se ridică. Patul pe care zăcuse devine obiect purtat. Semnul neputinței devine semn al libertății.

Vindecarea este imediată, dar conflictul începe. Este sabat. Întrebarea religioasă intervine acolo unde tocmai s-a manifestat viața. Legea este invocată, dar inima rămâne închisă la miracol.

În această pagină evanghelică, paralizia nu este doar fizică. Există o paralizie a voinței, o paralizie a inimii, o paralizie a religiozității care nu mai vede lucrarea lui Dumnezeu. Isus nu oferă doar

sănătate, ci demnitate. Nu doar mobilitate, ci responsabilitate. Nu doar un trup vindecat, ci o viață repusă în mișcare.

Poate că această Evanghelie ne privește mai direct decât credem. Există în fiecare dintre noi un loc unde zăcem de ani de zile. Un obicei, o teamă, o resemnare, o amânare. Și Domnul nu ne întreabă despre circumstanțe, ci despre voință: „Vrei?" Între dorință și ridicare se naște libertatea. Uneori așteptăm ca Dumnezeu să schimbe contextul. El ne cere să ne ridicăm în contextul în care suntem. Și în clipa ascultării, viața începe să circule din nou.

Ridică-te! Nu pentru că ești puternic, ci pentru că El a rostit un cuvânt asupra ta!

Să medităm cu…

Papa Benedict al XVI-lea - „Dumnezeu nu ne forțează libertatea, ci o vindecă și o întărește." — *Spe salvi*, nr. 17 (2007)

Sfântul Ioan Paul al II-lea - „Omul nu poate trăi fără iubire. El rămâne pentru sine o ființă de neînțeles dacă iubirea nu i se revelează." — *Redemptor hominis*, nr. 10 (1979)

Papa Francisc - „Dumnezeu ne ridică din căderile noastre și ne pune din nou în picioare." — Omilie, 17 martie 2013

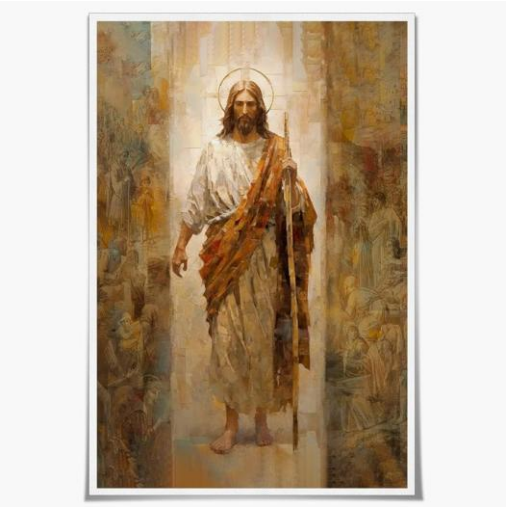
Popas interior

Unde zac de ani de zile fără să mă mai lupt?
Ce paralizie am transformat în identitate?
Sunt dispusă să aud astăzi: „Ridică-te"?

La finalul zilei… scriu unde am ales să mă ridic. 🌿

MIERCURI – Ioan 5,17–30

Glasul care dă viață

După vindecarea din zi de Șabat, liniștea nu durează. Miracolul naște opoziție. Viața trezește conflict. Isus nu se retrage. Nu se justifică prin explicații defensive. El dezvăluie ceva mult mai adânc: „Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu lucrez.”

Dumnezeu nu este absent. Nu s-a retras din istorie. Nu si-a închis mâinile în zi de Șabat. Iubirea nu ia pauză. Viața nu încetează să curgă. Tatăl lucrează, iar Fiul face ceea ce vede la Tatăl. În text nu mai este doar o vindecare, este revelația identității. Isus ne descoperă inima misterului lui Dumnezeu. Nu acționează independent, nu caută afirmare proprie. Totul este comuniune, ascultare, unitate.

„Fiul nu poate face nimic de la Sine.” Această afirmație nu exprimă limită, ci intimitate. Nu neputință, ci transparență totală față de Tatăl. Din această comuniune se naște viața. „După cum Tatăl învie morții și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui voiește.” Glasul Lui nu este simplu sunet. Este chemare creatoare. Este cuvânt care străbate morminte.

„Vine ceasul – și acum este – când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, iar cei care îl vor asculta vor trăi.” Moartea despre care vorbește nu este doar biologică. Există o moarte interioară, o amorțire a sufletului, o oboseală spirituală care ne face să trăim fără gust, fără direcție, fără lumină. În acea moarte, glasul Lui răsună.

Și viața începe nu când înțelegem totul, ci când ascultăm. Judecata despre care vorbește Isus nu este condamnare arbitrară. Este lumină care separă adevărul de iluzie. În fața Lui, inima nu mai poate rămâne neutră. Glasul Lui ne dezvăluie ceea ce suntem și ceea ce putem deveni. A asculta

înseamnă a trece deja din moarte la viață. Nu este făgăduință îndepărtată, ci realitate prezentă. Viața veșnică începe în clipa în care ne deschidem urechea inimii.

Poate că și noi așteptăm o schimbare exterioară spectaculoasă. Dar Dumnezeu lucrează în tăcere, în profunzime, în interior. Tatăl lucrează. Fiul lucrează. Și uneori singurul lucru pe care ni-l cere este să ne oprim și să ascultăm.

Ce glas umple spațiul inimii mele? Glasul fricii? Glasul oboselii? Glasul trecutului? Sau glasul Celui care spune: „Trăiește”? Viața nu este doar respirație. Este comuniune. Este ascultare. Este răspuns. Astăzi, poate nu suntem chemați să ne ridicăm, ca ieri, ci să ascultăm. Și în ascultare să descoperim că viața deja începe să circule din nou.

Să meditățm cu…

Papa Benedict al XVI-lea -„Creștinismul nu este o idee, ci întâlnirea cu o Persoană care dă vieții un nou orizont.” — *Deus caritas est*, nr. 1 (2005)

Sfântul Ioan Paul al II-lea -„Viața omului este o chemare la comuniune.” — *Redemptor hominis*, nr. 18 (1979)

Papa Francisc -„Domnul ne cheamă mereu la viață, chiar și atunci când ne simțim morți pe dinăuntru.” — Omilie, 29 martie 2020

Popas interior

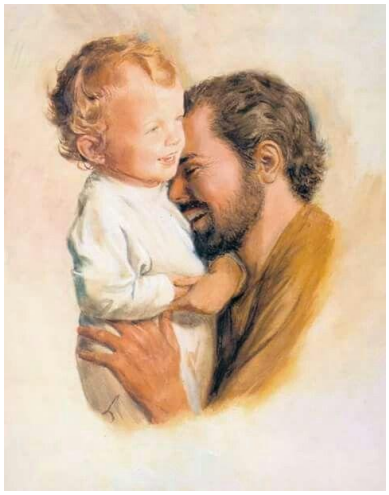
Ce glas ascult cel mai des?
Unde trăiesc, de fapt, într-o formă de moarte interioară?
Sunt dispusă să las glasul Lui să mă trezească?

La finalul zilei… scriu unde am auzit viața. 🌿

JOI – Matei 1,16.18–21.24a

SOLEMNITATEA SFÂNTULUI IOSIF

Dreptatea care ascultă în tăcere

Evanghelia de astăzi nu este plină de gesturi spectaculoase. Nu sunt minuni, nu sunt mulțimi, nu sunt controverse. Este o scenă aproape tăcută. Un om și o neliniște. Un mister și o alegere. Iosif este numit „drept”. Dar dreptatea lui nu este rigiditate rece, nu este aplicare oarbă a legii. Dreptatea lui este inimă care caută să nu rănească. În fața unei situații pe care nu o înțelege, el nu reacționează violent. Nu expune, nu acuză, alege discreția, alege să protejeze.

În tăcerea lui se consumă o luptă între lege și milostivire, între rănire și protecție, între orgoliu și iubire. Dumnezeu intră în această noapte interioară printr-un vis. Nu prin zgomot, nu prin demonstrație. Printr-o lumină blândă care spune: „Nu te teme.”

Toată istoria mântuirii se sprijină, uneori, pe un om care nu s-a lăsat condus de teamă.

„Nu te teme să o iei la tine pe Maria.”
Nu te teme de ceea ce nu înțelegi.
Nu te teme de mister.
Nu te teme de planul care îți depășește calculele.

Iosif nu cere explicații suplimentare. Nu negociază. Nu pune condiții. Evanghelia spune simplu: „S-a sculat și a făcut cum i-a poruncit îngerul Domnului.” Se ridică. Dar ridicarea lui este una interioară. Se ridică din confuzie în încredere. Dreptatea lui devine spațiu în care Dumnezeu poate locui.

Într-o lume care reacționează rapid, Iosif răspunde în tăcere. Într-o lume care expune, el protejează. Într-o lume care caută claritate totală înainte de a decide, el pășește în mister cu o lumină suficientă pentru următorul pas.

Poate că adevărata măreție nu este să înțelegi totul, ci să rămâi fidel atunci când nu înțelegi.

Există momente în viață când planurile noastre se destramă și Dumnezeu ne oferă altceva. Nu ne explică tot drumul. Ne cere doar încredere pentru următorul pas. Iosif nu rostește niciun cuvânt în Evanghelii. Dar ascultarea lui vorbește peste veacuri.

Dreptatea care ascultă în tăcere devine temelia întrupării.

Și poate că și nouă ni se spune astăzi:
Nu te teme!
Ridică-te!
Ia cu tine misterul pe care nu îl înțelegi încă.

Și mergi!

Să medităm cu…

Papa Benedict al XVI-lea - „Adevărata libertate se naște din ascultarea de Dumnezeu.” — *Deus caritas est*, nr. 1 (2005)

Sfântul Ioan Paul al II-lea - „Credința lui Iosif este o încredere totală în planul lui Dumnezeu.” — Angelus, 18 martie 2001

Papa Francisc - „Iosif este omul curajului creativ, care știe să transforme o problemă într-o posibilitate.” — *Patris corde*, nr. 5 (2020)

Popas interior

Unde reacționez din teamă în loc să ascult?
Ce mister din viața mea trebuie să primesc fără să-l controlez?
Pot spune astăzi, în tăcere: „Facă-se voia Ta”?

La finalul zilei… scriu unde am ales să spun „da”. 🌿

VINERI – Ioan 7,1–2.10.25–30

Ceasul care nu poate fi grăbit

Isus umblă prin Galileea. Nu pentru că îi este frică, ci pentru că știe că timpul are o măsură. Cunoscuții Lui îl îndeamnă să se arate, să urce la sărbătoare, să se manifeste public. Logica lor este simplă: dacă ai ceva de spus, spune-o în centru. Dacă ești Mesia, arată-te!

Dar Isus răspunde cu o frază care străbate toată Evanghelia după Ioan:
„Timpul Meu încă nu a venit."

Există un ceas al lui Dumnezeu care nu coincide cu nerăbdarea noastră. Noi vrem lumină imediată, confirmare rapidă, soluții vizibile. Dumnezeu lucrează în adânc, în ritm de mântuire, nu în ritm de presiune.

Isus urcă la sărbătoare în ascuns. Nu caută spectacolul. Nu se lasă împins de provocare. Nu se definește prin aplauze sau prin contestări. Este liber ,pentru că trăiește din voința Tatălui.

În Ierusalim, oamenii murmură. Unii îl recunosc, alții se îndoiesc. „Nu știm de unde este." Întrebarea despre originea Lui devine nodul neînțelegerii. Ei cred că știu. Îl așază într-o categorie, într-un sat, într-o poveste cunoscută.

Dar misterul nu poate fi redus la informație.

Isus strigă în templu: „Mă cunoașteți și știți de unde sunt… și totuși Eu nu am venit de la Mine însumi." În spatele aparenței este trimiterea. În spatele vizibilului este Tatăl. Și din nou apare tensiunea: vor să-l prindă. Dar Evanghelia spune: „Nimeni nu a pus mâna pe El, pentru că încă nu venise ceasul Lui."

Există o protecție invizibilă, atunci când trăiești în voința lui Dumnezeu. Nimeni nu poate grăbi crucea. Nimeni nu poate forța slava. Ceasul este al Tatălui.

Poate că și noi trăim între dorința de a controla și chemarea de a avea răbdare. Vrem ca lucrurile să se clarifice acum. Vrem ca dreptatea să se impună imediat. Vrem ca adevărul să fie recunoscut fără întârziere. Dar mântuirea nu este precipitare. Este fidelitate.

Isus nu se definește prin presiunea momentului. Se definește prin ascultarea timpului Tatălui. În aceasta constă libertatea Lui: nu reacționează la zgomot, ci răspunde la chemare.

Există un ceas pentru fiecare lucru. Un ceas pentru lumină deplină. Un ceas pentru cruce. Un ceas pentru înviere. Poate că ceea ce ni se cere astăzi nu este să grăbim, ci să rămânem. Nu să forțăm, ci să avem încredere. Nu să ne impunem, ci să trăim în ritmul lui Dumnezeu. Ceasul Lui nu întârzie.

Să medităm cu…

Papa Benedict al XVI-lea - „Dumnezeu are răbdare cu noi și ne conduce în timp spre împlinirea planului Său.” — *Spe salvi*, nr. 7 (2007)

Sfântul Ioan Paul al II-lea - „Crucea este ceasul în care iubirea se revelează pe deplin.” — *Redemptor hominis*, nr. 9 (1979)

Papa Francisc -„Dumnezeu lucrează în timp. El nu are grabă.” — Angelus, 22 martie 2020

Popas interior

Unde forțez timpul lui Dumnezeu?
Ce situație vreau să rezolv imediat, fără să am răbdare?
Pot avea încredere în ceasul Lui?

La finalul zilei… scriu unde am ales să aștept în credință. 🌿

SÂMBĂTĂ – Ioan 7,40–53

Lumina care desparte

Cuvântul lui Isus nu lasă inimile neutre. Unii îl ascultă și spun: „Acesta este Profetul.” Alții merg mai departe: „Acesta este Cristosul.” Dar imediat se ridică obiecția: „Poate oare să vină Cristosul din Galileea?” Aceeași lumina, reacții diferite. Lumina nu uniformizează, ci revelează. Ea nu obligă, dar provoacă. În prezența lui Isus, fiecare este chemat să se poziționeze. Nu există zonă confortabilă de mijloc. Adevărul cere o alegere.

Mulțimea discută. Autoritățile trimit gardieni să-l prindă. Dar aceștia se întorc cu mâinile goale și cu o mărturisire neașteptată: „Niciodată n-a vorbit un om ca acesta.” Cuvântul Lui are greutate. Nu este zgomot, nu este retorică, este cuvânt care atinge conștiința. Chiar și cei trimiși să-l aresteze rămân dezarmați în fața Lui.

Fariseii reacționează cu dispreț: „A crezut în El vreunul dintre conducători?” Este logica puterii care caută validare în majoritate. Dar adevărul nu se decide prin vot. El se recunoaște în inimă. Și atunci, aproape timid, apare vocea lui Nicodim. Nu proclamă, nu striga, întreabă: „Oare Legea noastră judecă pe un om fără să-l asculte mai întâi?”

Este o fisură în zid. O întrebare care deschide un spațiu de dreptate. Nicodim nu este încă mărturisitor public, dar lumina a început să lucreze în el. Credința crește uneori în tăcere, în pași mici, în întrebări curajoase.

Evanghelia se încheie sobru: „Și fiecare s-a dus la casa lui.” Nu există rezolvare spectaculoasă. Nu există concluzie triumfătoare. Există doar această despărțire: fiecare pleacă purtând în sine o decizie.

Poate că aceasta este și situația noastră. Am auzit cuvântul. L-am lăsat să ne atingă. Dar la final trebuie să mergem „la casa noastră” — adică în viața concretă — și să decidem cine este El pentru noi. Lumina nu constrânge, dar nu poate fi ignorată la nesfârșit.

Există momente în care tăcerea noastră devine alegere, în care neutralitatea devine poziționare. În care absența unei decizii este deja o decizie. Cristos nu ne forțează. Dar prezența Lui ne obligă să trăim în adevăr.

Astăzi, poate nu suntem chemați la un gest spectaculos. Poate suntem chemați doar să nu ne ascundem în mulțime. Să nu lăsăm frica de opinia altora să ne închidă gura. Să îndrăznim, măcar ca Nicodim, să punem o întrebare care apără adevărul. Lumina care desparte este aceeași lumină care mântuiește. Ea ne cere doar sinceritate.

Să medităm cu…

Papa Benedict al XVI-lea - „Adevărul nu se impune prin forță, ci prin puterea propriei sale lumini.” — *Caritas in veritate*, nr. 1 (2009)

Sfântul Ioan Paul al II-lea - „Nu vă temeți de adevăr. El este eliberator.” — Discurs, 1991

Papa Francisc - „Domnul ne cere curajul de a lucra în favoarea Lui.” — Omilie, 29 iunie 2014

Popas interior

Unde rămân neutru față de Cristos?
Ce teamă mă face să tac atunci când ar trebui să spun un cuvânt?
Îndrăznesc să ies din mulțime?

La finalul zilei… scriu ce aleg să cred. 🌿

Rugăciune săptămânii

Doamne Isuse,
Lumină care strălucește în întuneric
și pe care întunericul nu a cuprins-o,

Îți mulțumesc pentru lumina acestei săptămâni.
Pentru cuvântul care m-a chemat să mă ridic,
pentru glasul care mi-a amintit că viața nu s-a stins,
pentru răbdarea Ta care nu grăbește,
pentru adevărul care m-a invitat să aleg.

Tu m-ai văzut înainte ca eu să Te caut.
Tu ai rostit un cuvânt asupra vieții mele
chiar și atunci când eu zăceam în resemnare.

Curăță-mi privirea, Doamne.
Dezleagă-mi pașii.
Deschide-mi urechea inimii.

Fă-mă să trăiesc în lumina Ta,
nu doar să o admir de la distanță.
Dă-mi curajul să ies din mulțime,
răbdarea să aștept ceasul Tău
și credința de a merge pe cuvântul Tău.

Să pot spune, la capătul acestui drum:
Eram în întuneric…
și Tu m-ai luminat.

Rămâi cu mine, Lumină a lumii.
Și fă din viața mea un loc unde alții să poată vedea.

Amin.